

Kære nærkontaktkredse

Gud er god og vis, når han har givet os søndagen til at høre hans ord og hvile i. Det er godt at kunne hvile efter en uge med mange timers arbejde på forlagskontoret med bearbejdelse af artikler, boganmeldelser mv. for Philip og for mig med endnu 4 dage i bushen.

Vi havde én dag med skoleundervisning, endda på hele 2 skoler, i et fjerntliggende område. Vi står over for at skulle skrive den afsluttende rapport til LMU, selv om vi mangler vores allersidste officielle tur. Den kan vi ikke komme på, før vi får en tilladelse til at køre ind i den nationalpark, hvor skolen, vi skal besøge, ligger.

Det betyder på ingen måde, at vi ikke har noget at lave. Gennem LMU-projektet har vi lært rigtig meget i mødet med de mange tusinde børn og unge. Mange har vanskelige vilkår pga. fattigdom. Men vi har desværre også mødt børn og unge, der lever i undertrykkelse og andre meget vanskelige forhold. Det drejer sig fx om omskærelse af piger, og piger der bliver bortgiftet meget tidligt, fysisk og mental vold mod både piger og drenge, seksuelle overgreb mod piger og drenge, social kontrol og meget mere. Efterhånden som disse vanskelige ting er gået op for os gennem arbejdet med LMU-projektet, har det været vores ønske, at vi fra kontoret på en særlig måde kunne komme til at tage fat på undervisning, rådgivning og anden hjælp ind i situationen med undertrykkelse. Det har nu udmøntet sig i, at vi har udvalgt 8 landsbyer ude i stiftet, hvor vi først undersøger, om der findes undertrykkelse, dernæst underviser og klæder de lokale på til at tage hånd om eventuelle "tilfælde" af undertrykkelse i deres egne menigheder og landsbyer.

Mange gange har vi oplevet, at ingen i menighederne har gjort noget, selv om man tydeligt kunne se, at én led overlast. Ikke engang lederne vidste, hvordan de skulle gribe det an, og dermed var den lette vej at tie stille og lade familien selv finde ud af tingene, selv om et barn fx var blevet udsat for overgreb. Det kræver megen visdom både at skulle undervise og vurdere de meget vanskelige tilfælde, som vi møder. Vi har brug for megen forbøn. Vi vil gerne med dette tiltag være med til at vise, at Gud bryder sig om hele mennesket, og at han elsker og har omsorg for alle, uanset om man betyder noget i andre menneskers øjne, uanset at man regnes for et uanseeligt barn, en lille pige, er handicappet, er kvinde eller hvem man nu er. Som Guds kirke, som Guds børn og Guds tjenere kan vi ikke stiltiende se på at andre lider overlast, uanset hvem der udøver den.

I ugen der gik, var vi så heldige, at 9 piger fra 5. og 6. kl. på den ene skole, vi besøgte, var så frimodige at fortælle alle andre i klassen, at de var blevet omskåret som mindreårige. De sagde alle, at det var sket, før det blev forbudt ved lov i landet. Kun én af dem mente at kunne huske, at det var sket. Efter undervisningen af alle fik vi en kort samtale med de 9 piger om, hvad det betyder for deres liv. Tænk, jeg synes, de var så frimodige og seje. Man kan ikke lade være med at tænke, om de vil være i stand til at modstå presset fra stammens traditioner, når de selv engang bliver mødre.

Snart bliver det advent og jul. I år holder vi jul i DK sammen med vores kære, og det ser vi bare enormt meget frem til.

Vi vil minde jer om et ord fra Esajas 61,1: "Gud Herrens ånd er over mig, fordi Herren har salvet mig. Han har sendt mig for at bringe godt budskab til fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust, for at udråbe frigivelse for fanger og løsladelse for lænkedede."

Vi har fået et fantastisk budskab, evangeliet om at Jesus har frelst os. Og her i mit arbejde møder vi så mange børn, fattige og undertrykte, hvis hjerter er knust, næsten før deres liv er begyndt. Man kan synes, de næsten lever som fanger. Det er et kæmpe kald til os at bringe dette frihedens budskab til de mange, der lever dette meget vanskelige liv.

Mange hilsener

Philip & Ruth